

Φορτωμένα κόκκαλα

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

1907

From https://el.wikisource.org/wiki/Φορτωμένα_κόκκαλα

Ἄνεβαίνομεν τὸ βουνόν, πεζοὶ, μὲ τὸ γαϊδουράκι φορτωμένον, ὁ παπ' Ἀνδρέας, ὁ καλός μας εὐχέτης, κι' ὁ μακαρίτης ὁ Λαμπαῖος, κι' ἐγώ, κι' ὁ Ἀλέκος τὸ Φωτάκι, ὁ μικρὸς καὶ πρόθυμος φίλος μας. Εἰς ὅλα ἥτον πάντοτε ἔτοιμος νὰ τρέχῃ ἀκούραστος, ὅτι ἥθελες τὸν διατάξει. Νὰ πάγι στὸ χωρὶὸν, διὰ θέλημα, δυὸς ὥρες δρόμον, καὶ πάλι, φορτωμένος, ὀπίσω νὰ ἔλθῃ· νὰ σκουπίσῃ ὅλον τὸ ἑξωκλήσι, καὶ τὸν αὐλόγυρον, καὶ τὰ κελλιά, μὲ πρόχειρον σκουπάν ἀπὸ σπαρτίνες καὶ θάμνους· νὰ τρέξῃ κάτω στὸν αἴγιαλόν, διὰ νὰ μᾶς φέρῃ πεταλίδες, καὶ κοχύλια, καὶ πετροκάβουρα, διὰ τὸ ὄρεκτικὸν δεῖπνόν μας καὶ νὰ γυρίσῃ μετὰ μίαν ὡραν μὲ μίαν ποδιὰν γεμάτην· εἶτα ν' ἀνάψῃ φωτιάν, νὰ φήσῃ, νὰ μαγειρεύσῃ ὅλα τὰ ἐδέσματα· καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ παγουριοῦ καὶ τῆς φλάσκας, διὰ νὰ εύρισκωνται δροσερὰ εἰς τὸ ρεῦμα, ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν βρύσην· εἰς ὅλα ἥτον μονάκριβος.

"Εκτος μᾶς εἶχεν ἀκολουθήσει ὁ σκύλος τοῦ Σταμάτη τοῦ Ἀλεξανδράκη, σκύλος προωρισμένος

ὅφεποτε νὰ μένῃ ἀδέσποτος. Ὁ ἀτυχος καὶ κακοκέφαλος φίλος μας, ὁ Σταμάτης, ἀφοῦ ἐμάλωσε μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν φίλους του, καὶ σχεδὸν μὲ ὅλου τὸν κόσμον, ἤρχισε νὰ πάσχῃ ἀπὸ περιοδικὰς ἀφανείας, ὅπου ἥσαν τὰ προανακρούσματα τῆς ὄριστικῆς ἑξαφανίσεώς του ἀπὸ τὸν μάταιον κόσμον. Πότε ἐκρύπτετο, ώς ἔλεγαν, εἰς μίαν ἐρημικὴν σπηλιάν, πότε ἐπήγαινε νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Μοναστήρι, πότε ἐταξίδευεν, ἀγνωστον ποῦ· καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς φοράς, τὸν ἀτυχον Σαψώνην, τὸν ἀφηνεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τῷ ἀνθρώπων τῆς ἀγορᾶς, ἀν θὰ εὐαρεστοῦντο ποτὲ νὰ τοῦ ρίψουν ἐν ἔφροκόμματον. Συγνά ό Γιωργὸς ὁ Λαφιώτης ό ιδιοκτήτης τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς καὶ ἀναλλοιώτου καφενείου εἰς τὴν παραθαλασσίαν, ἀν καὶ τοῦ εἶχε φάγη ὀλίγας ἐκατοντάδας δραχμῶν, καλῇ τῇ πίστει, ό ἀφέντης τοῦ Σαψώνη, ὥκτειρε τὸ ἀκακονθρέμμα, καὶ τοῦ ἔρριπτεν ὀλίγα κόκκαλα. Ἐμὲ, ἀφοῦ μὲ κατεσκόπευεν ό Σαψώνης, ἀπὸ καφενεῖον εἰς ὅπαιθρον, καὶ ἀ-

πὸ κιόσκι εἰς τένταν, ἐπὶ τῆς προκυμαίας, τέλος, μὲ ἡκαλούθει ὄριστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἔπρεπε νὰ τοῦ ρίψω τι ἐκ τοῦ ὑστερήματος.

Άλλὰ καὶ εἰς τὰ καλά του ὅταν ἥτο ὁ Σταμάτης, διὰ τὸν περιπαθῶς ἀφωσιωμένον σκύλον δὲν εἶχε λάβη ὅλην πρόνοιαν, εἰμὴ νὰ τὸν ρίπτῃ αἰφνιδίως εἰς τὸ κύμα, γαυγίζοντα καὶ μὴ θέλοντα, διὰ νὰ κολυμβῇ. Τὸν εἶχεν ἀφήσει ἀκούρευτον καὶ βαθύτριχον ἀπὸ χρόνων πολλῶν. Ἡτο πολὺ μαλλιαρὸς σκύλος. Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἀφοῦ μᾶς ἐμυρίσθη πῶς ἥτοι μαζόμεθα δι' ἐκδρομὴν, εἶχε δείξει ἀνήσυχον περιέργειαν, ὅταν ἐφορτώνετο τὸ ὄναριον, καὶ εἶχε πλησιάσει νὰ ὀσφρανθῇ τὸ περιεῖχεν ό σάκκος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ὁ Ἀλέκος εἶχε περιδέσει καὶ φορτώσει περὶ τὸ σάγμα, εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ζώου. Δεξιὰ εἶχε φορτωθῆ ὁ μάρσιππος μὲ τὰ ίερὰ τοῦ Παπᾶ, εἰς κάλαθος μὲ τρόφιμα, καὶ μία φλάσκα μὲ οἶνον. Είτα, μᾶς ἡκολούθησε μὲ βῆμα, αὐτόκλητος.